

СТАША ПРАХ

ЛЕПА ВИДА

ГЛЕДАЛИШЧЕ КОПЕР / TEATRO CAPODISTRIA
(Словенија); СЛОВЕНСКО СТАЛНО ГЛЕДАЛИШЧЕ
ТРСТ (Италија)

ЧЕТВРТАК, 1. ЈУН

STAŠA PRAH

BEAUTIFUL VIDA

GLEDALIŠČE KOPER - TEATRO CAPODISTRIA
(Slovenia), SLOVENE CIVIC THEATRE IN TRIESTE
(Italy)

THURSDAY, 1ST JUNE

Фото: Деан Гргурица

Редитељ, композитор и сценограф: МАРЈАН НЕЋАК
Драматург: СТАША ПРАХ
Сценски покрет: КЛЕМЕН ЈАНЕЖИЧ
Костимограф: ЈЕЛЕНА ПРОКОВИЋ
Видео продукција: МАРИН ЛУКАНОВИЋ
Сценски говор: МАРТИН ВРТАЧНИК
Дизајн светла: МАРЈАН НЕЋАК, ВИД ПРИНЧИЧ, АМАР
ФЕРИЗОВИЋ
Асистент режије: РЕНАТА ВИДИЧ
Асистент костимографа: САША ДРАГАШ

Director, composer, set designer: MARJAN NEĆAK
Dramaturge: STAŠA PRAH
Stage movement: KLEMEN JANEŽIČ
Costume designer: JELENA PROKOVIĆ
Author of video projections: MARIN LUKANOVIĆ
Stage speech: MARTIN VRTAČNIK
Lighting design: MARJAN NEĆAK, VID PRINČIČ, AMAR
FERIZOVIĆ
Assistant director: RENATA VIDIČ
Assistant costume designer: SAŠA DRAGAŠ

Улоге

АЊА ДРНОВШЕК
РОК МАТЕК
ДАНИЈЕЛ МАЛАЛАН
БЛАЖ ПОПОВСКИ

Cast

ANJA DRNOVŠEK
ROK MATEK
DANIJEL MALALAN
BLAŽ POPOVSKI

У представи се користе делови текстова *Песме о Лейој Види* Франца Прешерна, *Лейа Вида* Ивана Цанкара, *Лейа Вида у акцији* Андреја Розмана Розе, *Ромео и Јулија* Вилијама Шекспира, *Дон Жуан* Молијера, *Сирано де Бержерак* Едмона Ростана, као и текст песме „Хрепенење“ (Фараони) и сајта Евијан Вајти. Такође се користе песме „Знам да припадаш некоме“ (Иво Робић) и „Хвала ти, мама, хвала“ (Мајда Сепе), те снимци које је направила НАСА.

The play uses excerpts from *Pesem od Lepe Vide* by France Prešeren, *Lepa Vida* by Ivan Cankar, *Lepa Vida v akciji* by Andrej Rozman Roza, *Romeo and Juliet* by William Shakespeare, *Don Juan* by Molière, *Cyrano de Bergerac* by Edmond Rostand, the lyrics of the song *Hrepenenje* (by band Faraoni) and Ev'yan Whitney's website. Also used are the songs *Znam da pripadaš drugome* (Ivo Robić) and *Hvala ti, mama, hvala* (Majda Sepe) and the space agency's NASA recordings.

Представа траје 1 сат и 10 минута

The play is 1 hour and 10 minutes long

ПИСАЦ

СТАША ПРАХ

Завршила је основну музичку и балетску школу у Марибору (програм клавир и балет) и средњу уметничку школу у Новој Горици, након чега је студирала драматургију на Академији за позориште, радио, филм и телевизију у Љубљани. Била је део импровизаторског позоришта 15 година, од којих је 10 провела као глумица-импровизаторка, а касније је преузела улогу судије и модератора. Била је један од главних тренера у европским пројектима „Младо позориште“ и „Младо позориште у покрету“, као и „Песници данашњице, гласови сутрашњице“. Већ деценију и по ради са Пионирским домом у Љубљани као члан жирија Дечјег позоришног фестивала „Позоришни снови“, а води и радионице за менторе дечјих позоришних група.

Као драматург учествовала је у драмским, луткарским, плесним, балетским и оперским представама и продукцијама. Определивши се за драматургију, донела је свесну одлуку да са сцене пређе у најскривеније делове позоришне продукције. Занимало ју је све што је било невидљиво, нематеријално, магично. Желела је да ствара свеобухватно и да се посвети најширем спектру позоришног спектакла. Као драматург, веома је свесна кључних тачака позоришног живота: брига и осећај за публику – стварање за децу, за унутрашње дете у сваком одраслом и обраћање посебне пажње на позоришни програм (једини материјални документи пролазне позоришне продукције); посвећеност и посвећеност сцени – медију, који сам по себи скрива цео свет и истовремено нам га нуди за преузимање; и бити свестан и скроман међу одабраним колегама (повезивање кроз енергију која покреће хармоничну стваралачку снагу).

Леја Вида је њен драмски деби.

РЕДИТЕЉ

МАРЈАН НЕЋАК (БИТОЉ, 1976)

Рођен је у Битољу 1976. Интересовање за компоновање показује још од школовања у музичкој школи, где је учио контрабас и соло певање. Након завршене средње музичке школе, дипломирао је компоновање на Одсеку за филм и позориште Факултета примењених уметности ESRA у Паризу, Скопљу и Њујорку. Од 2003. ради као ванредни професор на предмету Сценско певање – интерпретација, на Факултету драмских уметности у Скопљу.

Његово композиторско дело је изузетно цењено и високо оцењено на више од четрдесет фестивала у Македонији и иностранству. Од 2013. бави се и режијом.

Потписује музику за представе, опере и балете, мјузикле, филмове, телевизијске емисије и различите врсте перформанса, интегрисајући и прожимајући – на посебан и препознатљив ауторски начин – електронску музику испреплетену са фолклором Балкана. Његов рад је толико разноврстан да његов опус импресионира обимом и жанром, па се чини као да – нема граница. Аутор је више од 200 представа, од којих је 30 дечјих. Ради у скоро свим позориштима широм Балкана и Европе.

Као логичан закључак свог композиторског и редитељског рада и тежње за тоталним позориштем, 2015. у Битољу оснива Покретно музичко позориште (ММТ), које као део савременог музичког театра има за циљ да укључи оперску форму, визуелне уметности и образовне пројекте који су намењени међународној публици широм света. Главни принцип ММТ-а је да се различити језици не сматрају баријером, већ извором креативности, док је прожимање различитих култура богатство! Први пројекат Покретног музичког позоришта била је моноопера *Дневник лудака* по приповеци Николаја Васиљевича Гогоља. Марјан Нећак је аутор адаптације приповетке,

музике, режије и сценографија. Од првог извођења, средином 2015. у Битољу, представа је уврштена на репертоар ММТ-а и не престаје да добија фестивалске награде, укључујући и оне у Северној Македонији, Хрватској, Србији, Црној Гори и Канади.

О ПРЕДСТАВИ

Многа књижевна дела која користе мит о Лепој Види сведоче о посебном значају тог мита за словеначки национални идентитет. Мит би требало да садржи одређене скривене потезе и разорне обрте који су карактеристични за нашу колективну свест и нашу душу, нпр. комплекс чежње, архетип мајке, архетип жене, носталгија, однос према традицији, однос према страном и према другима, чак и бунт. Зато ће у представи наступити и Прешерен, Цанкар, Роза и други који су преписали мит о Лепој Види, тражећи у њему метафору за свој или друштвени бол, изговор и опрост. Међутим, представа ће се уместо тражења „правих“, већ написаних речи, позабавити данашњом перцепцијом мита и приче о Лепој Види. Шта је чежња? Знамо ли још да чезнемо, можемо ли још чути наше најдубље идеје? Да ли дозвољавамо себи да сањамо, да ли смо уопште спремни да се наши снови остваре? На шта нас „тера“ живот који живимо? Живимо ли или смо само живи? На шта нас приморава наше окружење и у које се сопствене невоље сами заплићемо? Аутори драме *Лепи Види* дело виде као народну митолошку причу о чежњи, храбрости, лакоумности, лукавству, пожртвовању, страсти и љубави, која ће нам помоћи да одговоримо на ова питања. Својом једноставношћу и разиграношћу, ова музичко-позоришна представа пуна магијских радњи, разоткриваће теме за које се у сећању словеначког народа сматра да нас карактеришу као меланхоличне, незадовољне и потчињене. Представа ће пратити мит који приказује Виду као пунокрвну жену, мајку и домаћицу која чезне, смела је и снажна и преузима одговорност за своје поступке.

Она је, наравно, и тужна, преварена, љута, али сналажлива и што је најважније – не одустаје, већ верује да за њу постоји решење, да постоји решење за све, да постоји „Сунце“ које нас може довести кући. Као и Вида, и аутори представе верују у бољи свет. Иако су свесни трагедије стварности, судбине и моћи зла, они гледају у хо-

ризонт, преко мора, и виде светло решење које долази издалека, упркос свему.

КРИТИКЕ

Лепи Вида као симбол чежње појединца и препознатљиви идентитетски симбол нације. Неисцрпни извор инспирације, како на нивоу надреалних висина, тако и на нивоу приземног реализма. Лепи Вида као историјско сећање и савремени пулс глобалног времена, које је ухваћено у апокалиптичну перспективу из које не може да побегне, као што се Вида не може отрести осећања кривице. Каква димензија! Уз кривицу и жаљење, али пре свега афирмацију женствености, која лишена дефиниције рода представља афирмацију сопственог ја, у питању је воља за животом, илузија и разочарање, одлазак, повратак, мир, динамика, у основи све оно што чини наше физичко и духовно биће. А како се самопотврђује? Чежњом за љубављу, топлином, смелошћу, а пре свега чежњом за самим собом. Ми као људи смо заборавили да волимо и заборавили на љубав. То је трагично!

А онда је дошла / кад више није било воде ни вајше / да њесмом њомилује њразнину мора.

Реч је о стиховима Сташе Прах (ауторка текстуалног материјала) које протагонисти представе (најновија копродукцијска позоришта у Копру и Трсту одржана је у Гледалишчу Копер 10. фебруара) опсесивно понављају на крају јединствене оде у режији македонског редитеља и композитора Марјана Нећака.

Поставка *Леје Виге* била је све само не лака, јер било је потребно на иновативан начин креирати мотив отмице жене и мајке и накнадне чежње за дететом и домом, јер је традиционална перцепција Вида код Словенаца већ сада установљена народном песмом, Прешерном, Цанкарном и неким савременим ауторима. Сви они представљају наративну осу премијере у Копру (посебно бесмртни Прешернови стихови), али са уочљивим конотацијама синтетизованим у питању: шта је са љубављу? Изгледа једноставно, али није.

ОБИЉЕ МЕТАФОРИЧКИХ СУПСТАНЦИ

Редитељска идеја Марјана Нећака обликовала је наше раскомадано, расцепкано време, време које је изгубило равнотежу и чежњу, али морамо да га поново оживимо да би опстало, са прецизним бројем слика и сцена, психолошким слојевима, траумама одласка, раздвојености и покушаја да се поново врати. У представи постоји обиље метафоричких супстанци које наглашавају поетичку перспективу трагичке радње, која се не мора понављати, као што је опште познато. Сцене као да су у хаотичној дисонанци, као комедији ван контроле, али из овога се рађала чудесна емоционална хармонија, час са оштрим ивицама и крицима, час са нежним додирима чежње, час са тихим растанком и са повратком у тишину таласа мора. Била је то свеобухватна позоришна представа с подједнаким уделом музике, која је на неким местима појачала или допунила вербални исказ исповедањем изразито карактеристичне мелодијске особине саксофона у интерпретацији Данијела Малалана или певањем сва четири протагониста. Укратко, *Леја Вида* као представа је леп пример музичког позоришта које утире свој пут током последње две деценије.

СТРАСТВЕНА И ТУЖНА ВИДА

Главну улогу игра Ања Дрновшек, показујући широк спектар говора тела и унутрашње дубине. Њена Вида је страствена, али се та страст испољава и кроз тугу која спречава Виду да слободно изађе из своје љуштуре. Вида чезне, чезне за еротским искуством, чезне за љубављу, чезне у мајчинском смислу. Изнад свега, она жуди за својом женском посебношћу, кроз коју теку све друге чежње – са овим покушава да достигне коначну чежњу – пуну катарзичну љу-

бав. Блаж Поповски, Рок Матек и Данијел Малалан различите су перспективе Видине чежње, њено огледало. Поповски је љубавник и заводљиви киднапер, Малалан напуштени отац са горким разочарањем (губитак љубави такође је наглашен у последњој сцени где се Бержерак скоро раскида због својих борби), Матек као усамљени син без оца и мајке, емоционално проницив сведок жудње одлучности. Представу копарског позоришта употпуниле су видео пројекције Марина Лукановића, костими Јелене Проковић и рад сценографа Клемена Јанежича.

Сценографски, *Леја Вида* се дешава на белом мору које пршти узбурканим таласима, али и умирујућим ваздухом без ветра. Сви смо на овом мору. Представа нас немилосрдно пита куда плови наш брод и да ли смо спремни да се поново вратимо својим коренима.

Мариј Чук (*Приморски дневник*, 14. фебруар 2023)

[...] Драматург Сташа Прах имала је потпуну аутономију при писању. Написала је свеж, оригиналан поглед на Виду као жену у модерним временима, што је за многе људе на много начина једноставно ПРЕВИШЕ. Вида превише жели, превише осећа, превише сања, превише размишља. Сву сложеност њеног унутрашњег света одлично је дочарала Ања Дрновшек, која је лик схватила изнутра и заиста га у потпуности отелотворила. Њену заокупљеност концептима о томе каква би модерна жена требала да буде на одговарајући начин потенцира и сценографија у форми решетки кавеза, за које је била причвршћена глумичина велика лепршава сукња. Дрвена лутка коју

је глумац Рок Матек држао у рукама и с времена на време са њом љутито разговарао, такође је додала важну перспективу разумевању различитих улога које жене живе. Хепенинг на сцени снажно је подржан музиком. Песме које певају глумци подржавају наратив и додају неке боје поруци коју представа преноси. Да закључимо, пре свега, представа *Лепа Вида* је гласан плач. Крик да се скину слојеви које су жене годинама стављале на себе, утишавајући своју чежњу за слободом. Лепа Вида Сташе Прах је бунтовница, жена која је страствена, одана и дивља и која се усуђује да сања.

Ана Розман (Радио Словенија, 11. фебруар 2023)

[...] Ако се представа чини раштрканом и дисперзивном, то се не може замерити представи; Ања Дрновшек је Вида, централна фигура и осовина, која је можда тајанствена и недостижна, некако и фатална, али никако чежња и унутрашња патња; Рок Матек и Данијел Малалан певају до савршенства, као и увек; Блаж Поповски у односе уноси дивљу, чак неукроћену и поседујућу мушкост. Чини се да је музички део јачи од осталих и Нећакова музика је захтевна у извођењу, жанровски разнолика, а евоцира различите стилове, укључујући и историјске; али све то не успева да споји једну помало хаотичну целину – чак и песме, које би требало да буду комуникативнији део и моћни лепак представе, нажалост некако бледе у општем одсуству фокуса.

Матеј Богатај (*Согобносци*, 1. март 2023)

WRITER

STAŠA PRAH graduated from Primary Music and Ballet School in Maribor (programme piano and ballet), completed her studies at the Secondary School for Arts in Nova Gorica, after which she studied dramaturgy at the Academy of Theatre, Radio, Film and Television in Ljubljana. She was part of an improv theatre for 15 years, 10 of which she spent as an actress – improviser, and later took on the role of a judge and moderator. She was one of the head coaches in the European projects *Young theatre* and *Young theatre on the move*, as well as *Poets of today*, *Voices of tomorrow*. For a decade and a half, she has been working with Pionirski dom in Ljubljana as a member of the jury at the children's theatre festival *Gledališke sanje*, while she is also in charge of the workshops for the mentors of children's theatre groups.

As a dramaturge, she participated in drama, puppet, dance, ballet and opera shows and productions. Opting for dramaturgy, she made a conscious decision to move from the stage to the most hidden parts of theatre production. She was interested in all that was invisible, intangible, magical. She wanted to create comprehensively and to devote herself to the broadest spectrum of a theatre spectacle. As a dramaturge, she is very much aware of the key points of theatre life: caring and having a feel for the audience – creating for children, for the inner child in each adult and paying special attention to the theatre programme (the only tangible documents of a transient theatrical production); being dedicated and committed to the stage – the medium, which in itself hides the entire world and at the same time offers it to us for the taking; and being aware and humble among select colleagues (connecting through the energy that fuels the harmonious creative force).

Lepa Vida is her drama debut.

DIRECTOR

MARJAN NEČAK was born in Bitola in 1976. He has shown interest for composing ever since he was in the music school, where he studied double bass and solo singing. After completing the secondary music education, he graduated in composing at the Department of Film and Theatre at the Faculty of Applied Arts ESRA Paris-Skopje-New York. Since 2003, he has been working as an associate professor of Stage Singing – Interpretation at the Faculty of Dramatic Arts in Skopje.

His composing work has been exceptionally praised and highly evaluated at more than forty festivals in Macedonia and abroad. Since 2013, he has also been directing.

He has signed his name under music for plays, operas and ballets, musicals, films, television shows and different kinds of performances, integrating and pervading – in a very special and recognisable author's way – electronic music intertwined with the Balkan's folklore. His work is so versatile that his opus impresses with its volume and its genre, so it seems as if – there are no limits. He is the author of more than 200 plays, 30 of which are children's plays. He works in almost all theatres across the Balkans and Europe.

As a logical conclusion of his composer's and director's work and the aspirations for a total theatre, in 2015 in Bitola, he established the Moving Music Theatre (MMT), which as part of the contemporary music theatre has the purpose of including the opera form, visual arts and educational projects intended for international audience around the world. The main principle of the MMT is that different languages are not considered a barrier, but a source of creativity, while the pervading of different cultures is wealth! The first project of the Moving Music Theatre – Bitola was the mono-opera *Diary of a Madman* based on the short story by Nikolai Vasilevich Gogol. Marjan Nećak is the author of the adaptation of the story toactable form, the music, the direction and the set design. Ever since its first performance, in the middle of 2015 in Bitola, the play has been included in the MMT's repertoire and hasn't stopped receiving festival awards, including those in North Macedonia, Croatia, Serbia, Montenegro, and Canada.

ABOUT THE PLAY

Many literary works with the embedded myth of Lepa Vida attest to the special significance of the myth for the Slovenian national identity. The myth is supposed to feature certain hidden moves and devastating turns which are characteristic of our collective consciousness and our soul, e.g. the complex of longing, the archetype of the mother, the archetype of the woman, homesickness, the attitude towards tradition, the attitude towards what is foreign and towards others, rebellion even. That is why the play will feature also Prešeren, Cankar, Roza and others who rewrote the myth of Lepa Vida, seeking in it a metaphor for their own or the society's pain, excuse and forgiveness. However, the play will instead of searching for the "right", already written words, address today's perception of the

myth and of the story of Lepa Vida. What is longing? Do we still know how to long, can we still hear our deepest ideas? Do we allow ourselves to dream, are we even ready for our dreams to come true? What does the life we live "force" us to do? Are we living or are we just alive? What are we forced to do by our surroundings and what are our own predicaments we ourselves get tangled into? As authors of the play *Lepa Vida*, they see the work as a folk mythological story about longing, courage, recklessness, trickery, sacrifice, passion and love, which will help us answer these questions. With its simplicity and playfulness, the musical-theatre performance, full of magical acts, will unravel the topics that in the memory of the Slovenian nation are considered to characterise us as melancholic, unsatisfied and subjugated. The play will follow the myth that depicts Vida as a full-blooded woman, wife, mother and housewife who longs, is bold and strong and takes responsibility for her actions.

Naturally, she is also sad, deceived, angry, yet resourceful and most importantly – she does not give up, but rather believes that there is a solution for her, that there is a solution for everything, that there is "Sun" that can bring us home. The same as Vida, the authors of the play also believe in a better world. Although they are aware of the tragedy of reality, fate and the power of evil, they look to the horizon, across the sea, and see a bright solution coming from afar, despite everything.

REVIEWS

Lepa Vida as a symbol of an individual's longing and a distinctive identity symbol of the nation. An inexhaustible source of inspiration both at the level of surreal heights and at the level of down-to-earth realism. Lepa Vida as a historical memory and a modern pulse of the global time, which is caught in an apocalyptic perspective from which it cannot escape, just as Vida cannot shake off her feelings of guilt. What a dimension! Along with guilt and regret, but also and above all the affirmation of femininity, which stripped of the definition of gender represents the affirmation of one's own self, the idea in question is the will to live, the illusion and disillusionment, the departure, the return, stillness, dynamics, basically everything that makes up our physical and spiritual being. And how is the self affirmed? With a longing for love, warmth, boldness, and above all with a longing for oneself. We as people have forgotten to love and forgotten about love. It's tragic!

And then she came / when there was no more water and no more fire / to caress the emptiness of the sea with a song.

These are the verses of Staša Prah (the author of the text material), which the protagonists of the play (the most recent co-production premiere of the Koper Theatre and the Slovenian Permanent Theatre in Trieste took place at the Koper Theatre on 10 February) obsessively repeat at the end of a unique ode directed by the Macedonian director and composer Marjan Nečak.

The setting of *Lepa Vida* was anything but easy, since it was necessary to create the motif of the abduction of a wife and mother and the subsequent longing for a child and home in an innovative way, because the traditional perception of *Vida* among Slovenes is already established with the folk song, Prešeren, Cankar and some modern authors. All of them represent the narrative axis of the premiere in Koper (especially Prešeren's immortal verses), but with noticeable connotations with the synthesis in the question: what about love? It seems simple, yet it is not.

ABUNDANCE OF METAPHORICAL SUBSTANCE

Marjan Nečak's directorial idea shaped our shredded, fragmented time, the time that has lost its balance and longing, but must revive it once again in order to survive, with a precise number of images and scenes, psychological layers, traumas of leaving, of separation and of trying to return again. There is an abundance of metaphorical substance in the play, which emphasises the poetic perspective of the tragic plot, which needs not be repeated, as it is universally known. The scenes seem to be in a chaotic dissonance, like pieces out of control, yet from this a miraculous emotional harmony was born, at times with sharp edges and screams, at times with gentle touches of longing, yet at another time with a silent parting and with a return in the silence of the wave of the sea. It was a comprehensive theatrical performance with an equal share of music, which in some places enhanced or supplemented the verbal utterance with the confession of the strongly characteristic melodic feature of the saxophone, interpreted by Danijel Malalan, or by the singing of all four protagonists. In short, *Lepa Vida* as a play is a fine example of musical theatre that has been paving its way over the last two decades.

PASSIONATE AND SAD VIDA

The lead role is played by Anja Drnovšek, exhibiting a wide range of body language and inner depth. Her *Vida* is passionate, but this passion also

manifests itself through sadness, which prevents *Vida* from freely coming out of her shell. *Vida* longs, longs for an erotic experience, longs for love, she longs in the maternal sense. Above all, she longs for her feminine uniqueness, through which all other longings flow – with these, she tries to reach the final longing – the full cathartic love. Blaž Popovski, Rok Matek and Danijel Malalan are the different perspectives of *Vida*'s longing, its mirror. Popovski is a lover and a seductive kidnapper, Malalan an abandoned father with bitter disillusionment (the loss of love, *Vida*, is also emphasised in the final scene with Bergerac almost tearing himself apart due to his struggles), Matek as a lonely son without a father and mother and an emotionally insightful witness to a longing determination. The performance by the Koper Theatre was complemented by video projections by Marin Lukanović, costumes by Jelena Proković and the work of stage movement designer Klemen Janežič.

Scenography-wise, *Lepa Vida* takes place at the white sea, bursting with turbulent waves, but also with a calming air with no wind. We are all at this sea. The performance relentlessly asks us where our boat is sailing and whether we are ready to go back to the origins again.

Marij Čuk (*Primorski dnevnik*, 14th February 2023)

[...] Dramaturge Staša Prah had complete autonomy when writing. She wrote a fresh, original take on *Vida* as a woman in modern times, which for many people in many ways is simply TOO MUCH. *Vida* wishes too much, feels too much, dreams too much, thinks too much. All the complexity of her inner world was excellently portrayed by Anja Drnovšek, who grasped the character from inside out and really fully embodied it. Her being captured in the concepts of what a modern woman should be was also appropriately underlined by the scenography in the form of cage bars, to which the actress's large, fluttering skirt was attached. The wooden doll, which the actor Rok Matek held in his hands and spoke to angrily from time to time, also added an important perspective to the understanding of the different roles that women live. The happening on the stage is strongly supported by music. The songs sung by the actors support the narrative and add some colours to the message the play is conveying. To conclude, first and foremost, the play *Lepa Vida* is a loud cry. A cry to remove the layers that women have put on themselves over the years, silencing their longing for freedom. Staša Prah's *Lepa Vida* is a rebel, a woman who is passionate, devoted and wild and dares to dream.

Ana Rozman (*Radio Slovenija*, 11th February 2023)